

[Finansministeren.]

er måske grund til at gøre opmærksom på, at udbetalingen af afdragene er noget, der forøger likviditeten, men ikke noget, der forøger indkomsterne. Det vil sige, man ikke behøver at skattefinansiere disse afdrag. Men hvis ikke likviditeten på det pågældende tidspunkt er for stram, må der selvfølgelig tages skridt til f. eks. gennem nye statslån at neutralisere likviditetsforøgelsen. Men det kan jo også ligge sådan, at hvis man befinder sig i en situation, hvor det har været nødvendigt at lægge en dæmper på konjunkturudviklingen via finanspolitikken, så man har fået et kasseoverskud, kan udbetalingen af afdragene vise sig at være det, der skaber den fornødne balance i statens likviditetspåvirkning.

Jeg kan over for fru Grethe Philip helt bekræfte, at regeringen selvfølgelig er parat til at tage de rentestigninger, som af valutारiske grunde måtte vise sig nødvendige at tage på det korte marked.

Hr. Hagen Hagensen gjorde gældende, at denne bemyndigelse gives in blanco, at den altså er lovlig åben i sin udformning. Man kan ikke bestride, at det er en meget åben bemyndigelse, men det er, som jeg også svarede hr. Svend Andersen (Rosk. a.), en forudsætning for en smidig afsætning, en betragtning, som jeg også ville tro hr. Hagen Hagensen lagde vægt på.

Så forstod jeg på hr. Hagen Hagensen, at hans synspunkt var, at denne operation var vederstyggelig, fordi hele dens baggrund var det store kasseunderskud, og at dette store kasseunderskud var et udtryk for, at man ikke havde vist hverken sparevilje eller spareevne fra regeringens side. Der bliver jeg nødt til at sige endnu en gang, at det store kasseunderskud, vi har, først og fremmest er et produkt af den økonomiske krise. Når man som jeg har moret mig med at sidde i nat og læse spareforslagene fra det konservative folkeparti — jeg tænker på ændringsforslagene til finanslovforslaget — er det vanskeligt at se bort fra, at disse spareforslag er udtryk for en meget betragtelig sparevilje, men samtidig for en overordentlig minimal spareevne, og på denne baggrund bliver spareviljen ikke helt så interessant, som den ellers kunne have været.

Jeg deler selvsagt ikke hr. Hagen Hagensen betragtninger om den økonomiske poli-

tik og denne økonomiske politiks betydning for beskæftigelsen, men det skal jeg ikke gå nøjere ind på ved denne lejlighed.

Jeg takker hr. Poul Dam for en forholdsvis velvillig modtagelse af lovforslaget; jeg forstod, at denne lap ikke var så grim, men var en del af et kludetæppe med andre lapper, der ikke var så kønne, men jeg forstod også, at hr. Poul Dam ville gå ind i en åben vurdering, og det er jeg naturligvis tilfreds med.

Men når hr. Poul Dam siger, at lovforslaget er udtryk for, at man har givet op over for arbejdsløsheden, må jeg sige: lige tværtimod, for sagen er, at kommer vi ud i en højkonjunktur, i et konjunkturopsving, og samtidig har en så stor mængde af likvide midler flydende, som vi får i kraft af det kasseunderskud, vi har af beskæftigelsesmæssige grunde, løber vi en risiko for, at vi ikke kan styre udviklingen, at vi får en utilsigtet kraftig efterspørgsel efter lån både til forbrug og til investeringer ud over, hvad der er holdbart og mulighed for.

Hr. Honoré mente ikke, det var acceptabelt, at der er så få oplysninger om statslånets nærmere udformning i bemærkningerne, men tog også den fornuftige vurdering, at han jo ikke havde deltaget i forhandlingerne. Derfor vil jeg gerne sige, at hvert ord, hver bogstav, hvert komma i bemærkningerne er godkendt af forligspartierne, nøjagtig som de er fremsat i forslaget, og det var med velberåd hu, at forligspartierne ikke valgte en anden og mere konkret udformning af bemærkningerne, nemlig hensynet til den smidighed, som jeg har talt om flere gange; dette være sagt i al stilfærdighed.

Hr. Freddy Madsen mente, at den tidligere statslånsoperation havde bekræftet DKPs bekymringer, for så vidt som lovgivningen havde betydet en højere obligationsrente. Der kan jeg gøre opmærksom på, at obligationsrenten var jævnt faldende, mens det tidligere statslån blev afsat, og jeg kan sige her endnu en gang, at hensigten med denne operation er at tage de nødvendige rentestigninger, de nødvendige rentesvingninger på det korte marked, men med denne bemyndigelse plus Nationalbankens adgang til salg af 3, 6 og 9 måneders indlånsbeviser at give en mulighed for at støtte den lange obligationsrente.

Hr. Wilhjelmsen hæftede sig bl. a. ved det